

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **DREAM HORSE o.s. – útulek pro staré a týrané koně a jiná hospodářská zvířata**, se sídlem Vejprnice, Kozinova 211, zastoupeného *JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou, se sídlem Plzeň, Modřínová 2*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) **I.M.**, 2) **V.M.**, 3) **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, 4) **Z.P.**, 5) **L.H.**, 6) **Honební společenstvo Tlučná**, se sídlem Tlučná, Jiráskova 569, 7) **PaeDr. V.H.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2013, čj. RR/3890/12

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2013, čj. RR/3890/12 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 21.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivany Čadkové, advokátky.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni domáhal zrušení, event. vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2013 čj. RR/3890/12 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany (*dále jen „stavební úřad“*) ze dne 25. 10. 2012, čj. OV-Mrá/24721/2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), kterým bylo žalobci nařízeno odstranit stavbu „Záchytná stanice opuštěných zvířat“ na pozemku parc. č. PK 564/1 (KN 1291/3) v katastrálním území Tlučná; současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Dále žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobce napadal celý výrok rozhodnutí žalovaného a tvrdil, že byl tímto rozhodnutím, jímž bylo rozhodováno o jeho vlastnictví, resp. mu bylo nařízeno zlikvidovat své vlastnictví, zkrácen na svých právech, jeho práva nebyla šetřena, a to jak hmotně, tak procesně, a vlivem nezákonného postupu správních orgánů byla ohrožena existence jeho činnosti jako občanského sdružení.

3. Uvedl, že bylo řízení zahájeno přípisem stavebního úřadu ze dne 12. 6. 2012, jímž byl předmět řízení o odstranění stavby vymezen „záchytná stanice opuštěných zvířat“. Dne 22. 6. 2012 byl žalobce vyzván k zastavení prací na stavbě „zázemí útulku“. Dne 27. 6. 2012 bylo přerušeno řízení o odstranění stavby „zázemí útulku pro hospodářská zvířata“ do doby pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Dne 20. 7. 2012 stavební úřad nařídil zastavit práce na stavbě „záchytná stanice opuštěných zvířat“. Dne 3. 9. 2012 stavební úřad zamítl žádost prodloužení lhůty k doplnění podkladů pro dodatečné povolení stavby „zázemí útulku pro hospodářská zvířata“. Dne 26. 9. 2012 vydal stavební úřad rozhodnutí, že stavbu „zázemí útulku pro hospodářská zvířata“ nelze dodatečně povolit. Dle tohoto rozhodnutí obsahuje stavba objekt zázemí, objekt skladů, oplocení s vjezdem, šterkové zpevněné plochy, jímku. Dne 25. 10. 2012 nařídil stavební úřad odstranění stavby „záchytná stanice opuštěných zvířat“, která obsahuje objekt zázemí, stavební buňku, zpevněné plochy. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že od počátku nebyl jednoznačně stanoven předmět řízení o odstranění stavby. V průběhu řízení nebyla stavba nijak identifikována, nebyla určena prostorově ani způsobem využití, dokonce nebylo jednoznačně určeno, zda se skutečně jedná o stavbu, a to o stavbu, kterou je zapotřebí povolit či jinak řešit ve smyslu stavebního zákona. Jediný, kdo popsal všechny stavební činnosti na předmětném pozemku je tak paradoxně žalobce, který nechal zpracovat dokumentaci všeho, co na pozemku vybudoval, aniž by tušil, resp. aniž by byl stavebním úřadem jakkoliv poučen, zda všechny tyto činnosti má zahrnout do žádosti o dodatečné povolení či nikoliv, když se jedná i o zařízení či úpravy pozemku pro zemědělské využití zemědělské plochy, které povolení nepodléhají. Ani tyto podklady od žalobce nevedly k tomu, aby stavební úřad jednoznačně určil předmět řízení o odstranění stavby. Stavební úřad dále používal různé názvy stavby, aniž by popsal jedinou ze staveb či zařízení tak, aby byly konkrétně určené.

4. Žalovaný v rámci odvolacího řízení nalezl v řízení u stavebního úřadu jedinou drobnou vadu, totiž že se účastníci nemohli vyjádřit před vydáním rozhodnutí o odstranění stavby. Nečekaně namísto oznámení o poslední možnosti seznámit se s podklady anebo

navrhnout poslední důkazy bylo žalobci doručeno rozhodnutí o odstranění stavby. Žalobce proto v rámci odvolání uplatnil námitky, které by vznesl před vydáním rozhodnutí a které považoval za ty nejdůležitější v celém řízení, aniž by obecně posuzoval toto nečekané rozhodnutí. Vycházel přitom ze skutečnosti, že řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno o dvou různých stavbách, resp. řízení o odstranění stavby bylo vedeno o neurčené stavbě záchytné stanice opuštěných zvířat, kdežto řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno o projektovaných objektech a zařízeních, o terénních úpravách a zemědělských přístřešcích pro obhospodařování zemědělské půdy. Žalobce neviděl a nevidí souvislost mezi těmito řízeními, jelikož dosud nebylo správními orgány určeno, jaká stavba má být odstraněna. Domníval se však, že poté, co nebylo vyhověno žádosti o vydání dodatečného povolení všech staveb, zařízení a úprav terénu, které byly uskutečněny, bude pokračováno v řízení o odstranění stavby a bude vysvětleno, které objekty a z jakého důvodu musí být odstraněny anebo zde mohou být ponechány, jelikož se nejedná ani o stavby či zařízení podle stavebního zákona, resp. nemusí projít povolovacím řízením. Žalovaný se však zabýval pouze obsahem odvolání a naprosto rezignoval na svou povinnost přezkoumat soulad rozhodnutí a postupu, který mu předcházel, s právními předpisy (§ 89 odst. 2 správního řádu), proto potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které je nejednoznačné a nesrozumitelné v určení předmětu rozhodnutí. Podle prvostupňového rozhodnutí je stavbou, kterou je třeba odstranit, objekt zázemí, stavební buňka a zpevněné plochy. Takovéto vymezení je naprosto nedostatečné pro výkon rozhodnutí, ale především je v rozporu s požadavkem na zásah orgánu do práv dotčených osob v nezbytném rozsahu a za podmínek daných zákonem. Z rozhodnutí není vůbec zřejmé, zda a v jakém rozsahu žalobce porušil stavební zákon, a co a v jakém rozsahu je mu tedy uloženo odstranit. Stavbu jako předmět řízení je třeba vymezit, určit její umístění na pozemku, vymezit její rozměry, event. materiál, určit její možné využití, a především odůvodnit, že takováto stavba je stavbou, zařízením či terénní úpravou, na niž se bezezbytku vztahuje stavební zákon a povinnost provést povolovací řízení u stavebního úřadu. Ani tuto vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, žalovaný nezjistil a nezhojil tak rozpor s právními předpisy, naopak postup stavebního úřadu schválil jako jediný správný a zákonný. Dle žalobce tím vydal rozhodnutí nejen nezákonné, ale také nicotné ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu, jelikož prvostupňové rozhodnutí je ve výroku I. fakticky neuskutečnitelné, protože chybí základní vymezení předmětu řízení. Pod pojmy objekt zázemí, stavební buňka a zpevněné plochy v řízení vedeném střídavě o předmětu „zázemí útulku pro hospodářská zvířata“, „záchytná stanice opuštěných zvířat“, „zázemí útulku“ lze podřadit cokoliv, ale faktem je, že rozhodnutí ve věci tyto pojmy nevysvětluje, ani více nekonkretizuje. Podstatná je i skutečnost, že ani v průběhu řízení, které předcházelo rozhodnutí o odstranění stavby, v řízení zahájenému z moci úřední, nebyl nikdy předmět řízení jednoznačně stanoven.

5. Dále žalobce upozornil, že v rámci řízení nebyl nikdy jako účastník řízení označen přesným názvem dle základacích listin a registrace Ministerstva vnitra ČR.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že stavební úřad vedl řízení o odstranění stavby v souladu se stavebním zákonem a správním řádem. O stavební činnosti žalobce se

stavební úřad dozvěděl z oznámení Obce Tlučná ze dne 23. 5. 2012 o nepovolené stavební činnosti na katastrálním území obce. Stavební úřad tuto informaci ověřil kontrolní prohlídkou dne 29. 5. 2012, při které zjistil, že na pozemku p.č. 1291/3 (dle KN) došlo k sejmutí ornice, navezení lupku a že zde probíhá betonování základových patek. Název stavby převzal stavební úřad z informace Obce Tlučná, kterou o účelu prováděné stavby informovala osoba, která byla dne 22. 5. 2012 přítomna na staveništi. Přesněji nemohl stavební úřad nepovolenou stavbu identifikovat také proto, že se její rozsah průběžně měnil, protože žalobce nerespektoval výzvu stavebního úřadu k zastavení stavebních prací ze dne 22. 6. 2012 ani následně vydané rozhodnutí ze dne 20. 7. 2012, kterým bylo žalobci zastavení stavebních prací nařízeno.

7. Pokud měl žalobce zájem na dodatečném povolení rozestavěné nepovolené stavby, byl povinen nechat zpracovat projektovou dokumentaci prováděné stavby v konečné podobě, ve které ji chtěl dodatečně povolit. Toto jednoznačně vyplývá ze znění § 129 odst. 3 stavebního zákona (ve znění platném do 31. 12. 2012). Stavební úřad tedy po té, kdy mu žalobce předložil žádost o dodatečné povolení stavby a projektovou dokumentaci, nazval stavbu podle této žádosti a dokumentace. Kdo jiný než stavebník by měl přesně vědět, jakou stavbu staví a k jakému účelu ji chce užívat. Po obdržení žádosti o dodatečné povolení stavby vyzval stavební úřad žalobce k doplnění žádosti, především k doplnění souhlasu Pozemkového fondu ČR s umístěním stavby na jeho pozemku, protože žalovaný provádí stavbu nejenom bez povolení stavebního úřadu, ale i bez souhlasu vlastníka pozemku. Vlastník pozemku opakovaně stavebnímu úřadu sdělil, že nesouhlasí s umístěním stavby na svém pozemku a nesouhlasí ani s dodatečným povolením této stavby. Stavební úřad proto nemohl rozhodnout jinak, než vydat dne 3. 9. 2012 rozhodnutí, kterým žádost o dodatečné povolení stavby na základě nesouhlasu vlastníka pozemku zamítl. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal a rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 9. 2012.

8. Za této situace nemohl stavební úřad v řízení o odstranění stavby rozhodnout jinak, než podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby prováděné bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Odstranění stavby se nenařídí, pokud je stavba dodatečně povolena, což se v tomto případě nestalo. Žalobce se tedy po té, kdy rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby nabylo právní moci uplynutím lhůty pro podání odvolání, již neměl podle názoru žalovaného k čemu vyjadřovat a proto skutečnost, že stavební úřad nedal žalobci možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, nemohla vést k nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný tedy postupoval podle § 89 odst. 2 věta třetí správního řádu. Vzhledem k tomu, že se žalobce neodvolal proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, nepřezkoumával žalovaný postup stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby. Na základě pravomocného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby nemohl stavební úřad rozhodnout jinak, než nařídít odstranění stavby.

9. Dle žalovaného je zcela logické, že byla stavba prováděná žalobcem v řízení o odstranění stavby a v řízení o jejím dodatečném povolení popsána jinak. V řízení o dodatečném povolení se projednávala stavba v té podobě, ve které ji chtěl žalobce dokončit, kdežto předmětem řízení o odstranění stavby byla stavba v tom rozsahu, v jakém byla v

okamžiku vydání rozhodnutí o nařízení odstranění provedena. Tato skutečnost není v rozporu se stavebním zákonem ani správním řádem. Výrok rozhodnutí stavebního úřadu považoval žalovaný za jednoznačný, neboť z něj vyplývá, které tři stavby musí žalobce odstranit a z kterého pozemku. Napadené rozhodnutí tedy nemůže být nicotné podle § 77 odst. 2 správního řádu, protože není ani vnitřně rozporné, ani právně či fakticky neuskutečnitelné.

IV. Replika žalobce

10. Dle žalobce si je sám žalovaný vědom toho, že stavba není dostatečně identifikována, jak uvádí ve svém vyjádření. Žalovaný se ani dodatečně nepokusil stavbu, resp. tři stavební objekty nějak konkrétně určit, včetně toho, aby rozvedl svůj názor, z jakých důvodů tyto objekty vyžadují vydání stavebního povolení, aby bylo možno vůbec je projednat v režimu řízení o odstranění stavby. Žalovaný se nevyjádřil k tomu, že nebylo řádně ukončeno důkazní řízení u stavebního úřadu a žalobce neměl možnost před vydáním rozhodnutí zaujmout konečné stanovisko k věci, jelikož o tom, že stavební úřad shromáždil veškeré podklady a chystá se ukončit řízení rozhodnutím ve věci, nebyl informován. Žalovaný také zcela přehlédl skutečnost, že za povinného označil neexistující osobu, když použil pouze část názvu občanského sdružení.

11. Žalovaný také sděluje pouze část pravdy, když poukazuje na nesouhlas majitele pozemku se stavbou. I když tato okolnost není významná v řízení o odstranění stavby, je třeba uvést celou skutečnost, a to tu, že pozemek je ve správě Pozemkového fondu ČR, který žalobci pozemek pronajal pro jeho činnost, jelikož pozemek nebyl jinak využitelný z důvodu, že o jeho vydání mohla žádat církevní organizace. Po schválení příslušné právní normy lze očekávat, že skutečně tento požadavek bude vznesen. Žalobce jednal s možným budoucím vlastníkem a jeho stanovisko nebylo tak jednoznačně záporné, a zřejmě by bylo možno s ním o spolupráci v budoucnu jednat. Jednání se tedy dostalo do situace, kdy nemůže činit žádné kroky stávající správce ani budoucí vlastník. Na tuto skutečnost nebraly správní orgány ohled.

V. Vyjádření účastníků při jednání soudu

12. Při jednání soudu setrval žalobce i žalovaný na svých argumentacích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

13. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud na návrh žalobce po provedeném jednání.

14. Žalobu shledal soud důvodnou.

*Právní hodnocení**I.*

16. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že nebyl v řízení jako účastník řízení nikdy označen přesným názvem dle zakládací listiny a registrace u Ministerstva vnitra a zda toto mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

17. Žalobce je občanským sdružením. Dle registračního razítka na kopii stanov založené ve správním spise, byl žalobce registrován u Ministerstva vnitra dne 16. 3. 2012 pod čj. VS/1-1/88052/12-R. Dle stanov zní název žalobce DREAM HORSE, o. s. – útulek pro staré a týrané koně a jiná hospodářská zvířata“ a jeho sídlo je na adrese Kozinova 211, 330 27 Vejprnice. Dne 15. 5. 2012 uzavřel žalobce s Pozemkovým fondem České republiky jako pronajímatelem nájemní smlouvu č. 28N12/04, jejímž předmětem je nájem pozemku dle PK č. 546/1 v katastrálním území Tlučná o výměře 15.837 m², zapsaném na LV č. 10002, od 1. 6. 2012 na dobu neurčitou. Z nájemní smlouvy je zřejmé, že Pozemkový fond České republiky spravuje uvedený pozemek ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Žalobce jako nájemce je ve smlouvě označen DREAM HORSE, o.s., uvedeno je sídlo a IČ 22748369. Takto je žalobce označen i v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby z 12. 6. 2012, kdy jej tak označil stavební úřad, ale i v žádosti o dodatečné povolení stavby z 18. 6. 2012, kdy se tak žalobce označil sám. Stavební úřad pak žalobce uvedeným způsobem označil i ve výzvě k bezodkladnému zastavení prací ze dne 22. 6. 2012, v usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby z 27. 6. 2012, ve výzvě k doplnění pokladů pro rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby z 27. 6. 2012, v nařízení zastavení všech stavebních prací na předmětném pozemku z 20. 7. 2012, v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení termínu k doplnění podkladů řízení o dodatečném povolení stavby z 3. 9. 2012, v rozhodnutí z 26. 9. 2012, kterým nebyla stavba dodatečně povolena a v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby z 25. 10. 2012 (tj. v prvostupňovém rozhodnutí) a v napadeném rozhodnutí žalovaného. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány označily žalobce ve všech případech jako DREAM HORSE, o.s. s uvedením sídla a identifikačního čísla a žalobce se tak v žádosti o dodatečné povolení stavby označil i sám. Pokud jej tak ve svých rozhodnutích označily správní orgány obou stupňů, tzn. včetně sídla a identifikačního čísla, pak nemohlo dojít k jeho záměně s jiným subjektem. Žalobce své neúplné označení správními orgány ve správním řízení nenamítal, jemu adresované zásilky s tímto označením přebíral a reagoval na ně a v žádosti o dodatečné povolení stavby se stejným způsobem označil sám. Za této situace, pokud správní orgány obou stupňů se žalobcem v řízení o odstranění stavby jednaly pod označením DREAM HORSE, o. s., IČ 22748369, Kozinova 211, 330 27 Vejprnice, bylo v tomto řízení zahájeném z moci úřední zcela nepochybné, kdo je ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen správní řád*)“ dotčenou osobou, jíž má být uložena povinnost odstranit stavbu, resp., jíž bude po splnění podmínek stavba dodatečně povolena. Skutečnost, že nebyl žalobce v daném správním řízení označován celým názvem, pod kterým je registrován jako občanské sdružení u Ministerstva vnitra, nebyla ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. porušením ustanovení o řízení před správním orgánem a nemohla tak mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

II.

18. Žalobce dále namítal, že nebyl jednoznačně stanoven předmět řízení o odstranění stavby a že je napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. nicotné. Dále pak namítal, že bylo řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby vedeno o dvou různých stavbách a že mezi těmito řízeními není souvislost v předmětu řízení. Obě tyto námitky žalobce shledal soud důvodnými z důvodů dále uvedených.

19. V daném případě bylo vedeno řízení o odstranění stavby z pozemku v katastrálním území Tlučná, který má označení dle katastru nemovitostí parc. č. 1291/3 a dle pozemkového katastru č. 546/1 a je zapsán na LV č. 10002 (*dále jen „předmětný pozemek“*).

20. Oznámení o nepovolené stavební činnosti učinila dne 23. 5. 2012 obec Tlučná, která stavebnímu úřadu sdělila, že zjistila při kontrole 22. 5. 2012, že na katastru obce za hřbitovem při silnici II/203 směrem na Plzeň po pravé straně je zahájena skrývka ornice a provedení betonových patek. Dle informace pracovníka, který na staveništi byl, je to příprava pro záchytnou stanici opuštěných zvířat. Přílohou oznámení je jeden list kopie fotodokumentace z místa samého.

21. Stavební úřad provedl kontrolní prohlídku na předmětném pozemku dne 29. 5. 2012 a dle protokolu založeného ve správním spise zjistil, že na pozemku došlo k sejmutí ornice, navezení lupku a probíhá betonování základových patek. Upřesněna byla poloha stavby podle ortofotomapy, která je přílohou protokolu. Z katastru nemovitostí stavební úřad zjistil, že je předmětný pozemek ve správě Pozemkového fondu ČR. Z přípisu Pozemkového fondu ČR doručeného 7. 6. 2012 stavební úřad zjistil, že je předmětný pozemek od 1. 6. 2012 na dobu neurčitou pronajat žalobci a Pozemkový fond ČR zároveň požádal o zahájení správního řízení ve věci nepovolených stavebních úprav pozemku v jeho správě. Stavební úřad oznámil rozhodnutím ze dne 12. 6. 2012, že zahajuje podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona řízení o odstranění stavby, které se týká stavby „*záchytné stanice opuštěných zvířat*“. V žádosti o dodatečné povolení stavby označil žalobce stavbu, o jejíž dodatečné povolení žádal, jako „*zázemí útulku*“. Ve výzvě ze dne 22. 6. 2012 byl žalobce stavebním úřadem vyzván podle § 134 odst. 4 stavebního zákona k bezodkladnému zastavení prací na stavbě „*zázemí útulku*“. Pozemkový fond ČR přípisem doručeným stavebnímu úřadu 27. 6. 2012 sdělil, že nesouhlasí s umístěním stavby záchytné stanice opuštěných zvířat a se zahájením jakýchkoliv stavebních a terénních úprav na předmětném pozemku. V rámci řízení o dodatečném povolení stavby žalobce předložil Průvodní a technickou zprávu z června 2012, zpracovanou M.L., autorizovaným technikem pro pozemní stavby, kde je stavba navrhovaná k dodatečnému povolení nazvaná jako „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2012 stavební úřad podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušil řízení o nařízení odstranění stavby „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“ do doby pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Výzvou z 27. 6. 2012 byl žalobce podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván, aby nejpozději do 31. 8. 2012 doplnil žádost o dodatečné povolení stavby „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“ o podklady ve výzvě uvedené (krom jiných o souhlas Pozemkového fondu ČR s umístěním stavby na předmětném

pozemku). Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2012 stavební úřad podle § 134 odst. 4 stavebního zákona nařídil žalobci zastavit s okamžitou platností všechny stavební práce na stavbě „*záchytné stanice opuštěných zvířat*“. Žalobce podal ke stavebnímu úřadu 30. 8. 2012 žádost o prodloužení termínu pro dodání pokladů k dodatečnému povolení stavby „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“. Pozemkový fond ČR poskytl na základě své namátkové kontroly stavebnímu úřadu elektronicky informaci včetně fotodokumentace o tom, že na předmětném pozemku, kde byla již zjištěna nepovolená stavba (montovaná dřevěná stavba se sedlovou střechou bez střešní krytiny), se vyskytují v současné době další dvě stavby, které podléhají oznámení či stavebnímu povolení. Jedná se dvě dřevěné stavby – zřejmě stavební buňky, které jsou umístěny v blízkosti první zjištěné nepovolené stavby a tvoří tak komplex staveb nepovolených. Původně nezakrytá dřevěná stavba, zjištěná jako první nepovolená stavba bez střešní krytiny, je v současné době již téměř zakryta. Pozemkový fond ČR zopakoval, že nesouhlasí s umístěním jakékoliv stavby a prováděním terénních úprav na předmětném pozemku. Rozhodnutím z 3. 9. 2012 byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení termínu k doplnění podkladů řízení o dodatečném povolení stavby „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“.

22. Pozemkový fond ČR ve stanovisku k žádosti žalobce o souhlas s umístěním stavby na předmětném pozemku z 1. 10. 2012 svůj nesouhlas s umístěním stavby „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“ zdůvodnil tím, že byl předmětný pozemek v původním vlastnictví církve (Katolické fary ve Vejprnicích), proto náleží do režimu § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (blokace církevního majetku) a je z převodu do vlastnictví třetích osob vyloučen. Pozemkový fond ČR proto rozhodl, že do doby přijetí zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi nebude původní církevní majetek jakkoli zatěžovat, tj. vydávat stanoviska v rámci správních řízení směřujících ke změně využití pozemků a k jejich budoucímu zastavění budovami a stavbami v souladu s ustanoveními stavebního zákona.

23. O tom, že stavbu „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“ nelze dodatečně povolit rozhodl stavební úřad rozhodnutím ze dne 26.9.201, čj. OV-Mrá/22190/2012, kde je ve výroku uvedeno: „*Stavba obsahuje: objekt zázemí, objekt skladů, oplocení s vjezdem, šterkové zpevnění plochy, jímku*“. Rozhodnutí je odůvodněno zejména tím, že vlastník stavby nedoložil souhlas vlastníka pronajatého pozemku s umístěním „*výše uvedené stavby*“. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 10. 2012.

24. V rozhodnutí o nařízení odstranění stavby ze dne 25. 10. 2012, čj. OV-Mrá/24721/2012, je ve výroku uvedeno, že stavební úřad zjistil, že stavba „*záchytná stanice opuštěných zvířat*“ je prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem a na základě tohoto zjištění nařídil stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vlastníkově stavby její odstranění. Uvedeno je, že „*stavba obsahuje objekt zázemí, stavební buňku, zpevněné plochy*“.

25. Soud na tomto místě uvádí, že námitky obsažené v tomto žalobním bodu nebyly uplatněny v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, proto se jimi žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval. Žalobce je uplatnil až v žalobě. Soud se jimi však věcně zabýval vycházeje z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž může

žalobce v žalobě vznést právní námitky, které ve správním řízení, resp. v odvolání proti správnímu rozhodnutí, nevznese (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, čj. 2Afs 49/2007-96, dostupný na www.nssoud.cz).

26. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož *stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.*

27. Účelem rozhodnutí vydaného v řízení o odstranění stavby podle uvedených ustanovení stavebního zákona je uvedení právního a skutečného stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění nepovolené stavby, nebo vydáním dodatečného stavebního povolení. V případě stavby provedené v rozporu se stavebním povolením musí stavební úřad především zkoumat, zda a v jakém rozsahu stavba odporuje rozhodnutí o stavebním povolení a schválené projektové dokumentaci. V případě stavby provedené na základě ohlášení je nutné zjistit, v jakém rozsahu stavba odporuje provedenému ohlášení. Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vymezuje tři důvody, pro které lze nařídit odstranění stavby. Prvním důvodem je, že stavba je prováděna nebo byla provedena bez rozhodnutí stavebního úřadu, to znamená bez územního rozhodnutí nebo stavebního povolení. Druhým důvodem je, že stavba je prováděna nebo byla provedena bez opatření stavebního úřadu, tedy bez ohlášení. V obou případech se musí jednat o stavbu, jejíž stavební povolení v prvním případě nebo ohlášení v druhém případě je stavebním zákonem vyžadováno. Třetím důvodem pak je zjištění, že stavba je nebo byla prováděna v rozporu se stavebním povolením nebo ohlášením.

28. Aby bylo možné posoudit splnění podmínek stanovených v ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bylo v daném případě bezpodmínečně nutné, aby bylo postaveno na jisto, jaká stavba bude předmětem řízení o odstranění stavby. Toto zcela základní zjištění mohlo být stavebním úřadem učiněno jak před zahájením řízení o odstranění stavby, tak v průběhu tohoto řízení a zejména před vydáním rozhodnutí o nařízení odstranění stavby za situace, že bylo vlastníkem stavby v její realizaci pokračováno. Stavební úřad postupoval podle § 134 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož *pokud je stavba prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu anebo v rozporu s ním, vyzve stavební úřad stavebníka k bezodkladnému zastavení prací a zahájí řízení podle § 129 odst. 3. Není-li výzvě vyhověno, stavební úřad vydá rozhodnutí, kterým nařídí zastavení prací na stavbě.*

Rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, odvolání proti němu nemá odkladný účinek. Stavební úřad podle tohoto ustanovení vyzval žalobce jako stavebníka výzvou ze dne 22. 6. 2012 k bezodkladnému zastavení prací na stavbě. Na základě informace podané mu Pozemkovým fondem ČR, že je ve stavbě pokračováno, nařídil rozhodnutím ze dne 20. 7. 2012 zastavit s okamžitou platností všechny stavební práce na stavbě. Pro účely použití institutu upraveného v § 134 odst. 4 stavebního zákona postačovalo, když stavební úřad vymezil stavbu v případě výzvy jako „*zázemí útulku*“, tedy způsobem, jak ji označil žalobce jako žadatel v žádosti o dodatečné povolení stavby, a v případě následného rozhodnutí jako „*záchytné stanice opuštěných zvířat*“. Aby však mohl stavební úřad posoudit splnění podmínek stanovených pro odstranění stavby v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, musel si před samotným nařízením odstranění stavby ujasnit, jaká stavba se na předmětném pozemku nachází a zda bylo k provedení nebo je k provádění této stavby nalézající se na předmětném pozemku třeba dle stavebního zákona rozhodnutí stavebního úřadu (územní rozhodnutí, stavební povolení) nebo opatření stavebního úřadu (ohlášení), či zda se jedná o stavbu nevyžadující dle stavebního zákona rozhodnutí ani opatření stavebního úřadu. V posledně jmenovaném případě by nebyla dána pravomoc stavebního úřadu k nařízení odstranění takové stavby. Její případné odstranění by muselo být vlastníkem pozemku požadováno cestou občanskoprávní žaloby. V každém případě však bylo naprosto nezbytné stavbu nacházející se na předmětném pozemku posoudit podle příslušných ustanovení stavebního zákona, a to podle ustanovení upravujících územní rozhodnutí, tedy podle ustanovení §§ 76 až 83 stavebního zákona, dále podle ustanovení upravujících stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce nevyžadující stavební povolení ani ohlášení, tedy podle ustanovení § 103 stavebního zákona a podle ustanovení upravujících ohlašování jednoduchých staveb, terénních úprav, zařízení a udržovacích prací, tedy zda se nejedná o stavbu vymezenou v § 104 stavebního zákona. O všech ostatních stavbách, pokud by byl učiněn závěr, že se na předmětném pozemku nacházejí, bylo nutno vést stavební řízení upravené v § 109 až 116 stavebního zákona a bylo nezbytné vydání stavebního povolení.

29. Stavební úřad tedy byl v řízení o odstranění stavby povinen postupovat ve smyslu § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 3 správního řádu pak byl povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Stavebním úřadem vedené řízení o odstranění stavby bylo zahájeno z moci úřední, proto bylo povinností stavebního úřadu i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, kterému měla být uložena povinnost odstranit stavbu nebo stavba dodatečně povolena. K tomu bylo nutné provést na předmětném pozemku ohledání na místě za podmínek stanovených v § 54 odst. 3 správního řádu, tedy za účasti žalobce jako toho, kdo je oprávněn s předmětem ohledání, zde stavbou nacházející se na předmětném pozemku, nakládat. V rámci ohledání na místě by tak mohl sám žalobce blíže označit stavbu nacházející se na předmětném pozemku. Žádné ohledání na místě samém však stavební úřad před vydáním rozhodnutí o odstranění stavby neprovedl. Stavební úřad mohl rovněž vycházet při vymezení a popisu stavby, o jejímž odstranění mělo být rozhodnuto, i z Průvodní a technické zprávy z června 2012, zpracované M.L., autorizovaným technikem pro pozemní stavby, kterou předložil stavebnímu úřadu žalobce v rámci řízení o dodatečném povolení stavby. Dalším způsobem, jak identifikovat stavbu nacházející se na předmětném pozemku, byl popis stavby, jak byla navrhována v žádosti o dodatečné povolení stavby. Tento způsob identifikace stavby na předmětném pozemku soud dovodil z ustanovení § 129

odst. 2 stavebního zákona, podle něhož *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit* Z uvedeného je zřejmé, že stavba, o které je vedeno řízení o dodatečném povolení stavby, je zároveň stavbou, ohledně které je zahájeno řízení o odstranění stavby. Jedná se tedy o stavbu totožnou. Teprve v případě, že nejsou splněny podmínky § 129 odst. 2 stavebního zákona a stavbu nelze dodatečně povolit, vydá stavební úřad rozhodnutí o jejím odstranění. V daném případě bylo stavebním úřadem zahájeno řízení o odstranění stavby „*záchytné stanice opuštěných zvířat*“ a dodatečně nebyla povolena stavba „*zázemí útulku pro hospodářská zvířata*“. Stavební úřad rozhodl, že nelze dodatečně povolit stavbu, která obsahuje „*objekt zázemí, objekt skladů, oplocení s vjezdem, štěrkově zpevněné plochy a jímku*“ následně pak nařídil odstranění stavby, která obsahuje „*objekt zázemí, stavební buňku a zpevněné plochy*“. Z uvedeného je zřejmé, že se popis stavby, kterou nebylo možné dodatečně povolit, a popis stavby, jejíž odstranění bylo nařízeno, neshoduje. Ani z porovnání obou uvedených rozhodnutí tedy nelze dospět ke zcela konkrétnímu označení stavby, jejíž odstranění bylo stavebním úřadem nařízeno. Stavební úřad tak nepostavil na jisto, jaká stavba se na předmětném pozemku nachází a z toho plynoucí závěr, jaká zcela konkrétně popsaná stavba, jejíž realizace byla podmíněna územním rozhodnutím, ohlášením nebo stavebním povolením dle stavebního zákona, je předmětem řízení o odstranění stavby. Toto nelze dovodit ani z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které v tom směru není v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož *se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům řízení.*

30. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí i samotný postup prvoinstančního orgánu (stavebního úřadu) je v souladu s právními předpisy a i z věcného hlediska správné. Neshledal žádná pochybení mající vliv na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí, a to ani v řízení, jež jeho vydání předcházelo. Odůvodnění rozhodnutí neodporuje ust. § 68 správního řádu, neboť poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Odvolací správní orgán nedošel k závěru podle § 90 odst. 1 správního řádu, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, ani nezjistil skutečnost podle § 90 odst. 4 správního řádu, která by odůvodňovala zastavení řízení. Odvolací orgán v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání účastníků řízení.*“

31. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí nelze samostatně hodnotit přezkoumatelnost, resp. nepřezkoumatelnost, prvostupňového rozhodnutí, neboť z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, dostupné na www.nssoud.cz). Pokud žalovaný zhodnotil prvostupňové rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo způsobem výše uvedeným za situace, kdy není ve výroku prvostupňového rozhodnutí zcela konkrétně označena stavba, o níž bylo vedeno řízení o odstranění stavby a nařízeno její odstranění, a za situace, kdy stavba uvedená ve výroku prvostupňového rozhodnutí o odstranění stavby není v souladu s výrokem rozhodnutí vydaným v řízení o dodatečném povolení stavby, došlo ze strany žalovaného k porušení

ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Na základě uvedeného soud uzavírá, že je napadené rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

32. O jeho nicotnost, jak in eventum namítá žalobce, se však nejedná. Nicotným je podle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný nebo rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vysloví soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. i bez návrhu zjistí-li, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. Rovněž dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 21. 2. 2008, čj. 7 Afs 68/2007 – 82, dostupný na www.nssoud.cz) je třeba za nicotné správní rozhodnutí označit takové rozhodnutí, které je založeno na naprosto zásadních a zřejmých vadách, v jejichž důsledku nelze na toto rozhodnutí vůbec pohlížet jako na správní akt (rozhodnutí), ale jako na paakt, který nevyvolává, a ani není způsobilý, vyvolat zamýšlené právní účinky. Nicotností jsou stížena a priori taková rozhodnutí, která vydal správní orgán absolutně věcně nepříslušný (příp. orgán instančně postavený na nižším stupni, než orgán, kterému rozhodnutí příslušelo) nebo půjde o situaci, kdy právní podklad pro vydání správního aktu neexistuje vůbec (např. byl-li správní akt vydán na základě zrušeného právního předpisu, apod.). Za nicotné tak nelze označit žalobou napadené správní rozhodnutí, jen proto, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III.

33. Dále žalobce namítal, že se stavební úřad dopustil procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, když žalobce jako účastníka řízení nepoučil před vydáním prvostupňového rozhodnutí, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

34. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Odvolací orgán po přezkoumání zjistil, že stavební úřad účastníky řízení o tom, že před vydáním rozhodnutí se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí popřípadě navrhnout jeho doplnění, poučil pouze v opatření, jímž oznámil zahájení řízení o odstranění stavby. Před samotným vydáním rozhodnutí již účastníky řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu aktivně nevyzval, resp. nesdělil jim, že se mohou k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Dle názoru odvolacího orgánu se však jedná o takovou vadu řízení, která vzhledem ke stavu dané věci, nedosahuje takové intenzity, aby měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle názoru odvolacího orgánu by bylo proti procesní ekonomii řízení, kdyby odvolací orgán věc vrátil k novému projednání s tím, aby byl tento procesní úkon učiněn, když lze mít důvodně za to, že na výsledku řízení to patrně nemůže nic změnit, neboť z dikce stavebního zákona vyplývá, že pokud je pravomocně rozhodnuto o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, stavebnímu úřadu u stavby uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v podstatě nezbyývá nic jiného, než v řízení vedeném z moci úřední rozhodnutím nařídit její odstranění. K jinému závěru by mohl dojít snad jen tehdy, pokud by nastaly nějaké důvody pro postup podle § 66 odst. 2 správního řádu (zastavení řízení z moci úřední). V daném případě však žádné takové důvody v řízení najevo nevyšly.*“

35. Řízení o odstranění stavby je řízením zahájeným ve smyslu § 46 správního řádu z moci úřední a podle § 46 odst. 3 správního řádu *oznámení o zahájení řízení může být spojeno s jiným úkonem v řízení*. Podle § 50 odst. 3 správního řádu *je správní orgán povinen v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*. Zcela zásadním pak je ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*. V uvedeném ustanovení je zakotveno jedno ze základních procesních práv a svobod. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, *že má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům*. I když to v § 36 odst. 3 správního řádu není výslovně stanoveno, vyplývá to z § 15 odst. 1 správního řádu, že by výzva účastníku řízení, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, měla mít písemnou formu, již proto, aby mohl správní orgán zpětně, např. v odvolacím řízení nebo v řízení před soudem, prokázat, že toto právo účastníka řízení neporušil.

36. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nespatřuje v porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu stavebním úřadem porušení takové intenzity, které by mělo za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí a uvádí, že byl žalobce poučen o tom, že se před vydáním rozhodnutí může vyjádřit k podkladům rozhodnutí popřípadě navrhnout jejich doplnění v opatření, jímž stavební úřad oznámil zahájení řízení o odstranění stavby. Je pravdou, že ve smyslu § 46 odst. 3 správního řádu může být oznámení o zahájení řízení spojeno s jiným úkonem v řízení, například i s poučením a výzvou účastníků ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Takový postup je však na místě v jednoduchých věcech a nikoliv v případě rozhodování o odstranění stavby. Žalovaný svůj závěr opírá o pravomocné rozhodnutí o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, „*proto stavebnímu úřadu u stavby uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v podstatě nezbyvá nic jiného, než v řízení vedeném z moci úřední rozhodnutím nařídit její odstranění*“. V řízení o dodatečném povolení stavby však bylo rozhodnuto o nepovolení stavby, jejíž popis se neshoduje s popisem stavby, kterou nařídil stavební úřad odstranit. Pokud by byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí o odstranění stavby, mohl kromě vyjádření se k těmto podkladům navrhnout i doplnění řízení, resp. uplatnit ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu další důkazy či návrhy, neboť podle tohoto ustanovení *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy*. I přes uvedené však soud uzavírá, že uvedené procesní pochybení stavebního úřadu nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce byl s podklady pro rozhodnutí seznámen v rámci odvolacího řízení před vydáním napadeného rozhodnutí a v rámci odvolacího řízení mu byla dána možnost vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění. Uvedenou námitku soud proto shledal nedůvodnou.

Závěr

37. Žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek

důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř.s. Současně vyslovil podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VII. Náklady řízení

38. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

39. Odměna advokáta sestává z 5 úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), tři úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby, návrhu na odkladný účinek žaloby, kterému bylo vyhověno a podání repliky k vyjádření žalovaného) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu), tj. 17.000 Kč. K odměně advokáta byly připočteny 4.000 Kč za zaplacené soudní poplatky za žalobu 3.000 Kč podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000 Kč podle položky 20 Sazebníku poplatků. Náklady řízení tak činí 21.000 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 11. června 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová